Un proces la ordinea zilei

SELECȚIONEURII

(Continuare din pag. I-a)

Acuzarea

vom mulțumi să cităm doar cazurile Italiei și Austriei.

Dece dar să ocolim exemplele bune și simple, ca să ne complicăm cu comisii?

Ni se va răspunde că Italia și Austria au avut omul capabil să corespundă acestei grele misiuni. Noi însă susținem sus și tare că și la noi există. Și există chiar în sânul comisiei de selecție, căci avem curajul să afirmăm că orișicare membru din această comisie ar putea fi foarte bun selecționeur unic. Luați pe oricare dintre cei cinci membri și veți vedea că are toate calitățile cari se cer unui selecționeur unic.

Scopul pentru care s'au întrunit într'o comisie, e foarte străveziu. E mai comod să-ți iei o cincime de răspundere, pe care la rigoare o poți arunca în capul celorlalți patru. Iar în caz de victorie, nimic mai simplu: „Eu am făcut echipa. Eu am dat ideea".

Căci dacă la pocker, cu o quintă se poate uneori câștiga, quinta aceasta de selecționeuri nu ne va aduce câștig de cauză în matchul cu Cehoslovacia.

In definitiv, ce face această comisie?

De trei luni de zile tot alege și încă n'a ales nimic, pentrucă până la urmă lumea să spună că a ales până a cules.

De trei luni de zile comisia tot selecționează și nu se știe nimic despre echipă. Deși comisia transpiră teribil, nici o știre nu a transpirat până acum. Mutismul acesta are și el explicația lui: dacă s'ar afla scheletul echipei, selecționeurii ar fi niște cadavre.

Dealtfel, comisiunea nici nu are de unde să cunoască forma jucătorilor, deoarece n'a mai fost pe un teren dee football de multă vreme. Aceasta, din cauză că au găsit un nou sistem de selecțiune: convoacă jucătorii la federație ca să se uite numai în ochii lor. Cică în modul acesta vor alege jucătorii pe... sprânceană.

Sistemul acesta însă nu a dat — nu putea să dea — roadele așteptate. Căci astăzi, după două luni de cercetări, selecționeurii noștri nu sunt în stare să-ți răspundă care-i echipa națională. Și totuși — nu se poate altfel — echipa națională va fi formată, căci matchul cu cehii a fost perfectat pentru data de 18 Aprilie.

Vom avea deci echipă și încă una făcută de... Comisia de selecție.

Cum? Asupra acestui aranjament trebue să insistăm, chiar dacă vom veni în conflict cu direcția.

Căci astfel de aranjamente, trebuesc denunțate opiniei publice.

Ați văzut, desigur, că „Gazeta Sporturilor" a făcut un plebiscit. Ei bine, acest plebiscit a fost aranjat de către Comisia de selecție, de comun acord cu directorul „Gazetei Sporturilor", care a înțeles să-i vie în ajutor.

Cercetați bine răspunsurile la acest plebiscit, formați echipa care întrunește majoritatea sufragiilor și veți vedea că aceeași echipă va juca împotriva cehilor.

Contra unei astfel de echipe, noi nu avem nimic de obiectat. Ii acordăm chiar toată încrederea, căci cei unsprezece jucători vor fi cu adevărat „aleșii națiunei". Iar spectatorii, în ziua matchului, vor aplauda o victorie, după cum la o eventuală înfrângere se vor mustra ei înșiși, cuprinși de remușcări că nu au indicat o echipă mai bună. Nu vor exista răspunderi, nu vor exista sancțiuni.

Și atunci, ce rost mai are această Comisie de selecție?

Poate, un singur rost: învață pe de rost echipa plebiscitului. Ar fi și acesta un merit care ne-ar determina să găsim un sens existenței acestui for. Căci, s'o recunoaștem, „Vox populi, vox dei"... Publicul alege într'adevăr cea mai bună echipă, pe care chiar Comisiunea ar fi întocmit-o — poate — și fără concursul mulțimii.

Dar ce e mai revoltător, e complecta dezinteresare a acestei Comisiuni, care avea datoria să pregătească un teren favorabil echipei, să netezească drumul către victorie.

Multe lucruri bune s'ar fi putut face în direcția asta.

D. Liviu Iuga ar fi trebuit să aducă echipa cehoslovacă în Capitală, cu cel puțin o lună înainte de match ca să se... aclimatizeze cât mai complect.

D. Iuga le-ar fi ținut un logos de bun venit, ca să-i dea apoi pe mâna celorlalți membri.

D. Teofil Morariu, ca să aducă apă la... moara cehilor, le va vorbi despre dificultățile pe cari le-am întâmpinat la formarea echipei. Asta ca să nu-i descurajeze dela început.

Ca să le mai scadă însă din elan, d. dr. Stroescu, mamoș, le va spune cehilor că încă nu s'a... născut echipa care să ne bată, iar ca să le facă mai plăcută șederea în țară, va fi detașat pe lângă cehi, alt membru, dr. Huza, cu care vor... huzuri.

In sfârșit, d. Costel Rădulescu, de atâtea ori managerul echipei naționale, ar fi deținut cel mai important rol. Ca să nu desmintă reputația de ospitalier a românului, ca astfel cehii să mai *vie*, d. Costel i-ar fi dus în escursie la o vie. Și cum nu-i plac jumătățile... de măsură, ar fi trecut imediat la kilogram. Intr'o astfel de atmosferă, nici nu știi cum trece timpul: orele *vin* și *se-duc* cu o repeziciune uimitoare. Când vreun ceh ar fi dat semne de nerăbdare: „Nea Costele, noi mai stăm?" — nea Costel l-ar fi calmat: „Incă-o vadră și plecăm!" Escursia aceasta, făcută timp de 60 de zile, în fiecare zi, ar fi constituit o adevărată călătorie de agrement: unii s'ar fi agrementat, iar alții s'ar fi turmentat.

Toate aceste lucruri însă, Comisia le-a ignorat cu desăvârșire.

Mai mult chiar, nici nu s'a interesat de sistemul de joc al cehilor, mulțumindu-se să privească în vitrinele firmei „Cehoslovaca", ca să observe astfel trans-*portul* jucătorilor cehi.

In astfel de condițiuni, nimeni nu poate privi cu ochi buni această Comisie, care de două luni umblă cu ochii'n patru, trage mereu cu coada ochiului și tot nu reușește să ochească un jucător ca lumea.

Comisie de selecție? Comisie de trial? Mai vezi de... trial-tul.

Hotărât, această comisie e un non-sens. Și ca noi, spun toți sportivii. Cine e pentru echipa României, e contra Comisiei de selecție.

Și ca să dovedim acest lucru, vom institui și noi un plebiscit: în ziua matchului, spectatorii cari sunt contra comisiei de selecție, să ridice o mână.

E mai mult ca sigur că mulți vor trișa chiar, ridicând ambele mâini.

Iar în fața atâtor mâini acuzatoare, această mână de oameni cari au selecționat o va băga pe... mânecă.

A. Nol

Apărarea

Dar chiar dacă i-am cunoaște acuzațiunile, cu siguranță că nu acestea reprezintă adevăratele motive ale antipatiei d-lui A. Nol, pentru „Comisiunea de selecție".

Adevăratele motive sunt altele. Le cunoaștem și le vom divulga aici, pentru a se vedea ce anume a transformat un poet — de cea mai lirică speță — într'un polemist de cea mai războinică atitudine.

D. A. Nol nu este „contra" Comisiunii de selecție. Este împotriva membrilor acestei comisiuni. Și nu are nimic cu „persoana" acestor

D. LIVIU IUGA

membri. Este contra ocupațiunii lor. D. A. Nol este — de câtva timp — împotriva doctorilor. A tuturor doctorilor.

Dece?... Iată. D. A. Nol, ca orice poet, face versuri și... chelie. De versuri se poate lecui. (Dovadă că uneori scrie proză...).

Chelia însă, este incurabilă, ca darul rimelor.

La început, d. A. Nol a sperat. Și-a spus calm și sigur:

— Mă duc la un doctor, îmi dă o apă oarecare, mi-o torn în cap și-mi crește părul la loc.

S'a dus la un doctor. I s'a recomandat o apă. Și-a turnat-o în cap, dar părul (care probabil nu vrea să crească, cum crește iarba când e udată), s'a încăpățânat să nu-i mai crească.

Dimpotrivă.

Din această pricină, d. A. Nol a prins o antipatie solemnă, pentru doctori.

— Nu sunt buni de nimica!... a decretat A. Nol în nervi (și în proză).

„Comisiunea de selecție" are, din cinci membri, patru doctori: d. dr. Liviu Iuga, d. dr. Morariu, d. dr. Huza și d. dr. Puiu Stroescu...

Patru doctori. Antipatia d-lui A. Nol, era, deci, inevitabilă:

— Dacă nu pot doctorii să-mi întărească un fleac de păr (a decretat poetul rimelor sportive), vor reuși să imprime vigoarea unei întregi echipe, pentru a putea învinge pe cehoslovaci?... Nici gând...

Și de aici, atitudinea asta „contra" comisiunii de selecție pe care — ca bun sportiv — sunt obligat să o combat.

Fiindcă — o spunem drept și tare, „Comisiunea de selecție" este o instituție foarte utilă.

Trebue să fie cineva care să alcătuiască echipa. Nu?... Singură nu se poate alcătui. Eu, sau d-ta, sau alt particular din sportul românesc nu poate să-și bage nasul în această operațiune oficială și doctorală. (Deși de câteva zile — fel de fel de particulari fac — pentru cine le-or fi făcând?... — fel de fel de reprezentative).

Comisiunea de selecție este, deci utilă.

Mai mult: Comisiunea de selecție este indispensabilă. Fiindcă după match — în ipoteza aproape sigură a unei înfrângeri — s'avem pe cine să'njurăm. Nu?...

Din acest punct de vedere, „Comisiunea de selecție" (cu colaborarea presei) a dovedit o bravă și lăudabilă temeritate.

A publicat în repetate rânduri, numele, pronumele și profesiunea membrilor cari o alcătuesc. (Adresa acestora se poate obține oricând, direct sau prin telefon, la sediul federației de football), Mai mult: pentru eventuale felicitări chiar pe teren — înaintea, în timpul sau după matchul cu Cehoslovacia — au fost afișate în ziare fotografiile tuturor membrilor „Comisiunii de selecție". Să-i cunoască toată lumea.

Ce i se poate reproșa — deci — Comisiunii de selecție?...

Pregătire are. Dacă nici 4 doctori nu pot să moșească cum trebue nașterea unei bune reprezentative, atunci, nu știm cine o poate moși ca oamenii...

De săptămâni întregi, membrii Comisiunii de selecție circulă prin țară (pe contul federației) și observă forma jucătorilor. Işi fac, deci, datoria.

Ca să se scoată ceva din aceste cheltueli, Comisiunea de selecție organizează peste câteva zile un match de antrenament al probabilei echipe naționale.

Matchul acesta de antrenament va avea loc în tovărășia unei echipe... ungare (ca să nu ne descopere cehii sistemul de joc...).

Ca să nu afle cehii echipa care le va fi opusă, echipa nu va fi alcătuită decât în preziua matchului. (Se afirmă că i se vor aduce cele mai importante modificări... după match).

Toate măsurile au fost luate — dar — pentru preîntâmpinarea unei înfrângeri. Și, pentruca o eventuală înfrângere să însemneze totuși un succes, aflăm din sursă oficială că eri, Comisiunea de selecție a luat o măsură salvatoare și în această privință: s'a asigurat, pentru o importantă sumă, la soc. de asigurări „Sun"... contra înfrângerilor...

Ce i se poate imputa, prin urmare, Comisiunii de selecție?... Momentan (până la constatarea rezultatului depe teren), nimic. Mai ales că tot din spirit de prevedere, biletele de favoare pentru matchul cu Cehoslovacia vor fi distribuite tot de... Comisiunea de selecție.

Pentru ultimul motiv, în special, subsemnatul (care are familie mare, prieteni numeroși și numeroase obligațiuni), se declară solemn, total și dezinteresat pentru „Comisiunea de selecție", pe care d. A. Nol o combate (în proză) în coloana alăturată.

Și fiindcă mai ales, biletele de favoare îmi sunt indispensabile, mi-am făcut un *„Crez"* pe care-l spun de trei ori pe zi și care începe astfel:

Cred într'o „Comisie de selecție" mamă a toate țiitoarele, făcătoarea echipei naționale, văzutelor tuturor și nevăzutelor.

Și'ntr'unul Liviu Iuga, președintele Comisiei, unul numit, carele din Timișoara s'a pornit înainte de toți cehii...

...Și-acum, să poftească d. A. Nol — care este „contra" — să ceară bilete de favoare și să obțină mai multe decât subsemnatul, care (din contra) este pentru...

Castor

TENNIS

Constantin s'a recalificat amator

După exemplul lui Marin Bădin, fostul profesionist care s'a recalificat amator, Constantin, un alt excelent jucător profesionist, a cerut federației române de tennis, recalificarea ca amator.

Federația i-a admis cererea — încă dela 1 Martie, — astfel că excelentul Constantin, cu începere din Martie 1938 va întări numărul jucătorilor noștri amatori.

Dacă se ține seamă de faptul că majoritatea bunilor jucători din Europa sunt profesioniști reamatorizați, că Puncek și Palada cu cari Jugoslavia a reușit rezultate excepționale în Cupa Davis, sunt tot fost profesioniști, trebue să salutăm cu satisfacție curentul acesta de reamatorizare creat și la noi și care poate însemna un reviriment pentru tennisul românesc.

Spovedaniile lui Sandu Ion

„Cum era să fie împușcat pe străzile Barcelonei"

Am început eri publicarea interesantei povestiri pe care ne-a făcut-o Sandu Ion — recent întors în Capitală — asupra modului de trai al boxeurilor români aflați în străinătate. Continuăm azi publicarea acestor pasionate «spovedanii»:

Am cunoscut războiul din Spania chiar din momentul sosirei mele în Barcelona.

La gară mă aștepta Pancho Vifar, care sosise în Spania, cu două săptămâni înaintea mea.

Când să ies în marele bulevard din fața gării, un automobil pe care era montată o mitralieră a stopat în fața grupului meu.

Patru soldați s'au dat jos și mi-au cerut să mă legitimez. Cu mare greutate Pancho Vilar i-a făcut să înțeleagă că sunt boxeur francez, venit să fac un match la Barcelona.

Am ajuns pe înserate la hotel.

Noaptea m'am trezit din somn, sub asurzitorul bombardament al avioanelor naționaliste.

Sirenele auto-pompelor chemate să stingă incendiile provocate de bombe, era un strigăt sfâșietor și plângător, în noaptea aceea caldă de vară.

ERA SA FIU IMPUȘCAT

Fără să știu cum se «circulă» prin Barcelona, într'o dimineață am intrat într'o tutungerie să cumpăr cărți poștale.

Am eșit afară și deodată văd pe tutungiu că se repede după mine. Când să fac colțul străzii, tutungiul mă ajunge; mă înfașcă de umeri și mă trage înapoi.

In aceiași secundă vre'o 10 gloanțe s'au înfipt în peretele din colț. Ale gloanțe erau «rezervate» pentru mine.

Era să leșin de emoție și enervare. In urmă însă am aflat: ca să poți circula fără să fii împușcat, la toate colțurile de stradă, trebuiai să mergi pe lângă perete și să scoți numai mâna afară dincolo de colț și să fii fluturat o batistă. Acesta era semnul că nu erai dușman stăpânitorilor orașului.

Am făcut toate demersurile de a pleca în Franța dar în zadar; la legația franceză nu mi se dădea viza de intrare în Franța.

Eram foarte abătut: stăteam într'o cafenea și mă gândeam ce să fac, când mă pomenesc că cineva mă bate pe umăr:

— Ce faci Sandule?

— Bine! — mă uit însă și nu-l recunosc pe domnul care mă strigase pe nume.

— Vrei să te întorci la Paris?

— Este oare posibil, sau glumești? — îl întreb aproape supărat de gluma pe care credeam că o face!

In urmă am aflat că era d. Pierre Lamoint, redactorul ziarului «Paris Midi» care mă cunoștea dela o gală de box.

D. Pierre Lamoint m'a luat de mână și m'a dus la o masă plină cu ofițeri de marină francezi.

Aci m'a recomandat unui comandor căruia i-a explicat tragedia mea.

D. Dubois, comandantul torpilorului «Franchette» s'a asigrat ca voiu pleca cu el, a doua zi spre Franța. Mi-a dat întâlnire la legația Franței.

Deși avem întâlânire pentru ora 9 dimineața, dela 1 eram instalat în fața legației, de frică să nu-i scap pe salvatorul meu.

La 9 fix d. Dubois a sosit la legație; a intrat la ministru cu pașaportul meu și peste 10 minute s'a înapoiat cu viza făcută. Imi venea să-l iau în brațe pe acest ofițer gentil și să-l sărut.

La amiază am mâncat cu toți ofițerii la un restaurant; iar la ora 4 d. a. cu toate bagajele într'o șalupă, am părăsit portul Barcelonei.

După 5 minute eram pe puntea torpilorului «Franchette» iar a doua zi de dimineață, torpilorul a plecat spre Franța.

Mi se luase o piatră depe inimă!

LA RADIO...

Am cântat și la Radio City, pentru 100 fr. pe seară. N'am putut cânta decât de vreo patru ori deoarece programul era prea încărcat și eu, ca strein, eram întotdeauna dat mai la... coadă, francezii venind în primul rând la program.

ROMANI

Vreau să încheiu cu câteva cuvinte despre camarazii mei rămași la Paris.

Cu toții m'am despărțit în raporturi foarte bune.

Trăiam ca frații.

Toți am muncit cu multă râvnă numai și numai pentru dorul de a învinge.

Și am reușit. Invinși fiind, cu toții am fost ovaționați de miile de spectatori: aceasta înseamnă că regulat am fost furați.

Nu-mi iese din cap înfrângerea lui Gheorghe Covaci din fața lui Arnoult, când «Potcoava» a fost purtat pe brațe de public și juriul huiduit precum și victoria lui Popescu din fața lui Frank Harsene când același juriu părtinitor i-a dat matchul nul.

Gherase muncește zi și noapte atât la antrenament cât și în viața particulară.

Gherase este un băiat bun: a ajutat întotdeauna cu bani pe compatrioții lui sportivi. Cine i-a cerut a găsit întotdeauna câteva sute de franci, la românul Gerard, care ziua face antrenament și noaptea vinde fructe în compartimentul lui din Halele Centrale.

Ilie Petrescu, care a fost un bun prieten al meu, a făcut un match grozav în fața lui Tino Rolando.

A fost matchul lui pentru consacrare.

Milcoveanu a boxat de 5 ori, a repurtat tot atâtea victorii, dar nu s'a purtat tocmai cavalerește cu prietenul lui, Dumitrescu.

Despre matchurile mele nu voi spune nimic; să vorbească alții despre ele.

Ultimul cuvânt îl am pentru Rene Delcourt și managerul meu Georges Leclerc.

Au fost cei mai buni sfătuitori și părinți sufletești ai mei.

M'am despărțit de ei cu inima frântă...

I. S.

Echipa națională, selecționată de desenatorul nostru Grad și pe care o recomandăm comisiei de selecție